

ikke vilde have det undtaget, fordi man med Hensyn til det vilde have de almindelige Bestemmelser gjort gjældende. Men, siger man nu, dette kunde have sin særegne Grund. Vi staae nu imidlertid allerede saaledes her, at vi have en Bestemmelse, som i og for sig vilde stride imod den finansielle Nødsfordighedsfølelse, stride imod den Grundsætning, der er gjort gjældende gennem hele den Række af Lovgivningsarbejder, som har ordnet disse Forhold, og som endelig ikke er bleven undtagen i den almindelige Lov. Naar jeg nu vilde fjerne dette for den finansielle Nødsfordighedsfølelse Støden, maatte jeg antage, at den almindelige Lønningslovs Bestemmelser skulde finde Anvendelse paa dette Forhold, og naar jeg da saa, at det ikke var taget med blandt Undtagelserne, der i den vare opregnede, maatte dette allerede dengang staae for mig som fuldstændig tilstrækkeligt til ikke at undtage det. Men, siger man nu: man kunde ikke godt undtage denne særlige Lov, fordi den da ikke var til; menertil svarer jeg, at naar vi see, at Lovgivningsmagten tidligere har været i samme Tilfælde, at den har behandlet særlige Lønningslove ved Siden af almindelige og dog har hjulpet sig ud af Forlegenheden og faaet dem undtagne i den almindelige Lov, saa vidner dette om, at dette er ikke Grunden, saa er det et Præcedens for, at hvis det havde været Lovgiverens Mening, havde han betraadt den samme Vej som tidligere. Dette er nu Tilfældet i nogle af de Love om Sæbillslæg, som jeg har havt den Ære at anføre for Dem. Saaledes finde vi, at samtidigt med, at Lønningsloven af 15de Februar 1857 var under Forhandling, var der forskjellige særlige Lønningslove under Forhandling, og man meente, at den almindelige Lov om Dyrtils-tillæg ikke skulde finde Anvendelse paa dem. Hvorledes har man sig da ad? Man indfattede i den almindelige Lov følgende udtrykkelige Bestemmelse: „Nærværende Lov finder ingen Anvendelse paa de Embedsmænd og Bestillingsmænd, hvis Gage ved nye Lønningslove, givne efter den 1ste Januar 1857, maatte blive forhøiede til det Beløb, som de vilde have erholdt efter den tidligere Gagenormering i Forbindelse med § 1 i denne Lov“. Det viser

sig altsaa, at den Undskyldning, at Loven ikke eksisterede, kan ikke gjælde. Vi finde, at den er ikke omtalt, men at den meget godt kunde være omtalt, dersom det havde været Lovgiverens Mening at undtage den fra den almindelige Lov. — Det er saaledes de Grunde, som for mig dengang gjorde Sagen saa tvivlsom, at jeg maatte fastholde den Ansættelse, at Lovens almindelige Bestemmelser fandt Anvendelse paa den.

Men hvorledes vil da nu den Bestemmelse i Lønningsloven for de juridiske Embedsmænd være at forstaae, naar vi have to Lovbestemmelser, som begge have Gyldighed? Spørgsmaalet er jo da, om man ikke ved Fortolkning kan have den Modstrid, som tilsyneladende er tilstede imellem dem, og dette forekommer mig i dette Tilfælde ingenlunde at være vanstelig. Hvad har den almindelige Bestemmelse været i den hele Række af Dyrtilslove, som ere blevne givne? Det har i de senere Aar været den, at der skulde gives Dyrtilstillæg af de faste Pengeindtægter, som en Embedsmand havde. I det Lovudkast om Retsbetjentenes Lønninger, som i sin Tid blev fremlagt for Rigsdagen af min høitagtede Kollega, den almindelige Lønningslov, som nu gjælder, blev henviist til et samtidigt dermed fremlagt Lovudkasts § 5. Det skulde være dets § 1, og i denne § 1 fremhæves udtrykkelig, at det er de faste Pengeindtægter, hvoraf Dyrtilstillæg skal gives. Man fandt imidlertid, at det ikke var heldigt at betraabe sig paa en Lov, der endnu ikke eksisterede, og derfor henviste man til Loven om Lønninger for Embedsmænd i Ministerierne. I denne sidstnævnte Lov er der nu brugt det almindelige Udtryk Lønninger, fordi de deri omhandlede Embedsmænd ikke have andet end faste Pengeindtægter; naar vi altsaa sige, at Retsbetjentene skulle behandles efter denne Lovs § 5, forekommer det mig at være en Selsølg, at det maaske forstaaes saaledes, at kun, forsaavidt de have faste Pengeindtægter, skulle de behandles efter denne Paragraf, og at de ivotrigt gaee ind under den almindelige Lovs Bestemmelser. Jeg skal hertil kun sige, at vi have havt et Aar, hvor virkelig den almindelige Lønningslov er gjort anvendelig paa de juridiske Embedsmænd, der vare satte paa faste Gage, nemlig